

Endvidere stiller det sig usikkert, om og hvornår overlydsjetmaskinerne vil blive taget i virksomhed og muligvis gøre det nødvendigt at udskifte en væsentlig del af de maskiner, som konsortiet nu har.

Efter embedsmandsudvalgets opfattelse har SAS været vel optimistisk i sine skøn, men embedsmandsudvalgets helhedsvurdering går dog ud på, at det vil være hensigtsmæssigt, at Danmark fortsætter samarbejdet og indskyder sin part af de nødvendige midler til konsortiets fortsatte drift under forudsætning af, at man tilstræber en yderligere rationalisering og fremmer gennemførelsen af rent forretningsmæssige principper, selv på bekostning af den nationale balance de 3 lande imellem, omend en sådan balance stadig bør tilstræbes, når det er økonomisk forsvarligt.

Alle disse faktorer er *flertallet* ude af stand til at bedømme, men efter de forudsætninger, embedsmandsudvalget lægger til grund i sin analyse, skulle der være en mulighed for, at SAS efter nogle års forløb vil kunne svare sig. Udvalgsflertallet udtaler i denne forbindelse sin forventning om, at det ekspertudvalg, de 3 ministre er enedes om at nedsætte, vil gå grundigt til værks for at fremme de forretningsmæssigt hensigtsmæssige driftsformer. Inden for disse rammer finder man det i betragtning af de betydelige nationale investeringer ønskeligt, at den danske region af SAS i økonomisk forsvarligt omfang fortsætter sine bestræbelser for at give indenrigsflyvningen en rimelig placering ved siden af udenrigsruterne.

Flertallet er enig med embedsmandsudvalget i, at SASs beregning af det forventede overskud i de sidste år af den i kalkulen opstillede driftsperiode 1961-64 er forbundet med en række usikkerhedsmomenter og forudsætter en gunstig udnyttelse af det forhåndenværende og kommende flyvemateriel, samt — på længere sigt — at der kan blive en længere udnyttelsesperiode for dette materiel.

Flertallet har bemærket sig ministerens oplysning om, at der over for ham fra sagskyndigt hold er givet udtryk for, at hvis det bliver muligt at anvende overlydsfly i den civile lufttrafik, vil dette først blive tilfældet så langt ude i fremtiden, at der skulle kunne blive en længere roligere

periode, og dette kan understøtte en beslutning om at fortsætte samarbejdet og indskyde den nødvendige kapital. Hertil kommer, at meget taler for, at de fremtidige markedsdannelser i Europa skulle give SAS mulighed for en gunstigere placering.

Det har for flertallets stillingtagen været afgørende, at en tvangslikvidation af SAS ikke bør finde sted, hvorfor staterne under de givne forhold nødvendigvis må forsyne konsortiet med pengemidler. Herefter kan ministeren for offentlige arbejder og folkettinget få frist til at gennemarbejde stillingen og derefter tage endelig stilling til, under hvilke former konsortiet skal føres videre.

På denne baggrund mener *flertallet* at måtte indstille lovforslaget til *vedtagelse* med den af udvalget foreslåede ændring, som er tiltrådt af ministeren.

Et mindretal inden for flertallet (venstres medlemmer af udvalget samt Jørgen Jørgensen [Ullerup]) bemærker i tilslutning til flertalsudtalelsen:

Da der i udvalget er enighed om, at det er uforståeligt, at de danske statsrepræsentanter ikke fandt anledning til at give ministeren for offentlige arbejder oplysning om den alvorlige situation, navnlig efter arbejdsudvalgets møde den 7. marts 1960, der omtales ovenfor, må man — også og særlig med fremtiden for øje — finde en uvildig undersøgelse af dette specielle spørgsmål formålstjenlig. Der foreligger nemlig det efter mindretallets opfattelse ejendommelige forhold, at medens udvalget ikke er i tvivl om, at statens repræsentanter, da de blev klar over konsortiets meget alvorlige økonomiske situation — hvad bestyrelsen i høj grad blev i eller efter mødet den 7. marts 1960 — måtte have pligt til at lade deres viden gå videre til den eller de ministre, de repræsenterede, således at disse var forberedt til at drøfte eventuelle konsekvenser bl. a. i forhold til den bevilgende myndighed, så denne ikke kom i en tvangssituation, så mener ministeren for offentlige arbejder ikke, at en sådan pligt foreligger i et „privat“ selskab. Dette standpunkt forekommer mindretallet så meget mere mærkeligt, når den ovenfor citerede udtalelse i folketingsbetænkningen af 21. maj 1959 tages i betragtning.